

Unitate în diversitate?

Unitatea biblică se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu

Suntem cu toții familiarizați cu rugăciunea Domnului Isus pentru unitate din Ioan 17:21-23, dar noi nu includem întotdeauna versetele 8 și 14, "Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, ... Le-am dat Cuvântul Tău..." Aceasta este baza - singura bază - unității pentru care s-a rugat Hristos. El nu se roagă pentru orice fel de unitate. El nu se roagă pentru unitate cu cei care învață o doctrină falsă. În Marcu 12:28 Isus a fost întrebat: "Care este cea dintâi dintre toate poruncile?" Ascultându-i pe unii dintre frații noștri vorbind despre unitate în diversitate te-ai aștepta ca Isus să răspundă, "Prima poruncă este ca toți să fiți uniți, indiferent de învățătură."

Atunci când Hristos a spus: "Cuvântul Tău", El se referă la voia lui Dumnezeu, care este descoperită prin porunci, exemple apostolice și prin concluzii necesare. Acest "cuvânt" este voia lui Dumnezeu, adevărul, Evanghelia, învățătura lui Hristos, Noul Testament.

În Efeseni 4:3-6 Pavel vorbește despre unitatea Duhului: "...căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh ... o singură nădejde ... un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor." "Unitatea Duhului" este unitatea al cărei Autor este Duhul Sfânt, unitate care este învățată de către Duhul Sfânt, unitate făcută posibilă prin revelația Duhului lui Dumnezeu.

"O singură credință", cea despre care vorbește Pavel este credința obiectivă, Evanghelia, adevărul, Cuvântul la care Hristos se referă în Ioan 17:8, 14. Acest lucru nu este credința ta sau credința mea, ci credința obiectivă. Aceasta este credința de care o mare mulțime de preoți evrei au ascultat (Fapte 6:7). Aceasta este credința despre care vorbește Pavel în Galateni 3:25 "După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta." Aceasta este credința despre care Iuda 3 vorbește: "...luptați pentru credința, care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna."

Aceasta este "învățătura lui Hristos" despre care apostolul Ioan vorbește în a doua scrisoare (2 Ioan 9), "Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul." "Oricine o ia înainte" este cel care merge dincolo de limita voinței descoperite de Dumnezeu. Acest lucru se referă la doctrina predicată de Hristos (compară cu "învățătura fariseilor", "învățătura lui Balaam", "învățătura Nicolaiților", "învățătura apostolilor").

Prin urmare, noi trebuie să fim uniți în învățătura "credinței", în învățătura lui Hristos.

Ce este unitatea în diversitate?

Este inima și sufletul bisericilor confesionale. Acestea chiar dacă au propriile lor crezuri uneori pun deoparte diferențele ca să se unească în "cruciade" și alte activități ecumenice prin care să simulez un front comun împotriva lumii. Toate aceste eforturi dovedesc că, prin unitatea lor în diversitate, nu contează cu adevărat ceea ce cred. Ei spun că toată lumea are dreptul la o proprie interpretare a Scripturilor, că oricine se poate alătura oricărei biserici la alegere sau că nu este nici o problemă dacă cineva nu se alătură vreodată unei biserici.

Unitate în diversitate reflectă o dorință puternică de părtășie, dar o părtășie fără limite și fără reguli. Această dorință de părtășie este o forță motrică majoră în religie.

Câteva din textele preferate de promotorii unității în diversitate

1 Cor. 2:2 - "Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit." În capitolul unu din această scrisoare Pavel a expus nebunia înțelepciunii lumești și în capitolul doi afirmă că în contrast cu înțelepciunea el Îl va predica numai Hristos. Însă acest text este re-interpretat pentru a susține ideea că Pavel a înălțat persoana lui Hristos și a "coborât" doctrina predicată de Hristos și mai târziu de către apostoli. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. A-L predica pe Hristos nu înseamnă a vorbi numai despre persoana Lui, ci și despre autoritatea și învățătura Lui. Așa că este extrem de important să se predice tot ceea ce Scripturile dezvăluie despre Hristos. Noi nu-L "propovăduim pe Hristos" cu adevărat dacă nu proclamăm autoritatea Sa, planul Său de mântuire, împărăția sau biserica Sa.

2 Cor. 3:6 - "care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață." Când citim acest capitol este evident că Pavel numește legea lui Moise, slujba aducătoare de moarte sau slova care ucide, cu care el contrastează Evanghelia revelată prin Duhul Sfânt, ceea care dă viață. Acest text este re-interpretat în sensul că noi trebuie să susținem tot ceea ce este considerat a fi spiritul general sau intenția Bibliei, și nu contează ce spune de fapt textul. Aceasta este o "formă" de predicare a Evangheliei care exprimă doar generalități și care nici o dată nu se referă la păcat, judecată sau pedeapsa veșnică.

Luca 9:49,50 - "Ioan a luat cuvântul și a zis: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu merge după noi.” „Nu-l opriți”, i-a răspuns Isus, „fiindcă cine nu este împotriva voastră este pentru voi.” Un adept al unității în diversitate a zis: "Când întâlnesc un om a cărui credință este în cruce și ai cărui ochi sunt ațintiți către Mântuitorul nostru Isus Hristos, întâlnesc un frate." Prin aceste cuvinte el condamnă pe toți aceia dintre noi care refuzăm părtășia cu celelalte confesiuni. El spune că noi construim garduri și gardurile au porți și prin urmare, noi suntem paznicii care închid ușa bisericii. Evident că cel care scotea afară demoni în numele lui Hristos, era un ucenic al lui Hristos. Altfel, el ar fi fost ca evreii din Fapte 19:13-15, care au încercat să scoată un demon în numele lui Isus și au fost biruiți de către acesta.

Evident că scopul celor care promovează "unitate în diversitate" este de a lărgi părtășia, chiar și cu denominațiunile (bisericile instituționalizate). Susținătorii unității în diversitate nu sunt interesați de unitatea biblică, unitatea pentru care s-a rugat Isus Hristos. Ei nu se străduiesc să păstreze unitatea Duhului în legătura păcii, ci mai degrabă promovează toleranța și părtășia cu păcatul și eroarea.

Cum se pot justifica frații care au părtășie cu astfel de doctrine false?

(1) Ideea unora este că ar trebui să avem părtășie cu ei în scopul de a-i învăța adevărul, ca ei să vadă eroarea lor. Dar când învățătura și părtășia unei persoane sunt în conflict, influența lui merge cu părtășia nu cu învățătura sa. Atunci când avem părtășie cu eroarea, acest lucru arată faptul că noi o acceptăm și o aprobăm. Chiar dacă învățătura noastră este împotriva unei erori, atâta timp cât noi avem părtășie cu cei care o promovează, predicarea noastră este considerată a fi doar o simplă opinie și nu mai are nici o greutate.

(2) Un alt argument în favoarea unei astfel de părtășii este că, mulți frați evlavioși au fost în dezacord de-a lungul anilor, în problema căsătoriei divorțului și recăsătoriei (este un fel de a spune, "dacă ei nu au putut rezolva această problemă, ce te face să crezi că noi am putea?").

Ce indică acest lucru? Un adevăr de necontestat: dacă Mat. 5:32; 19:9 nu sunt clare, atunci nici Marcu 16:16 și Fapte 2:38 nu sunt. Nici o Scriptura nu este clară persoanei care este hotărâtă să n-o accepte.

3) O altă obiecție este că aceia dintre noi care nu acceptăm genul acesta de părtășie, avem o atitudine proastă. Suntem numiți paranoici, extremiști care avem propria noastră agendă de promovat. Aceasta se întâmplă atunci când ne opunem bisericilor sponsor și programelor sociale dezvoltate de către biserici, muzicii instrumentale în închinare, divorțului din orice cauză și oricărui alt lucru care nu face obiectul învățaturii Noului Testament. Este uimitor ce dispoziție afișează acești "frați" din biserica lui Hristos cu viziuni "liberale" în timp ce descriu atitudinea noastră "proastă", când suntem catalogați ca fiind "legaliști" sau "anti".

4) Se face discuție pe marginea textului din Romani 14, în care apostolul Pavel se ocupă de chestiuni pe baza cărora frații nu ar trebui să se judece (excludă) unii pe alții. O simplă lectură a acestui important capitol arată faptul că Pavel discută despre probleme care nu sunt poruncite, nici nu sunt interzise, prin urmare, nu sunt probleme de "credință" ci mai degrabă sunt probleme ale credinței (subiective) Creștinilor din Roma. Dacă un frate credea că era greșit să mănânce carne, el ar fi păcătui dacă ar fi mâncat (Rom. 14:23). Dar aceasta nu este problema noastră, noi discutăm despre chestiuni care sunt păcate evidente pentru toată lumea, în orice moment și în toate circumstanțele. Oricine pune deoparte pe soția lui în afară de desfrânare (adulter) și se căsătorește cu alta, comite un păcat și oricine neagă comiterea acestui fapt este vinovat de păcat. Oricine ne învață că Hristos nu S-a folosit de nici un atribut divin în timp ce era pe pământ este vinovat de a nega divinitatea lui Hristos și cine învață că zilele creației nu sunt în număr de șase zile, având fiecare 24 ore literale, se face vinovat de negarea lui Dumnezeu ca Creator. Aceste doctrine și practici false nu se potrivesc cu contextul capitolului 14 din scrisoarea către Romani.

Frații care au părtășie cu astfel de erori arată faptul că ei nu cred că păcatul este parte din problemă. Creștinii și bisericile lui Hristos nu trebuie să aibă părtășie cu păcatul, acesta fiind un principiu elementar. Unii merg mai departe și afirmă ca atâta timp cât o grupare se numește "biserica lui Hristos" este o "biserică" autentică. Problema acestora este că ei nu și-au stabilit convingerile cu privire la aceste aspecte, chiar dacă ei le numesc erori. Acesta este motivul pentru care ei au părtășie cu denominațiunile și erorile acestora. Ei pot pretinde că nu sunt de acord cu ele dar în practică, ei o fac.

Trebuie să ridicăm vocea în semn de protest, nu numai împotriva erorilor doctrinare, ci și împotriva a avea părtășie cu cei care predică eroarea. Trebuie să denunțăm spiritul de compromis care predomină între mulți frați astăzi. Unii dintre ei afirmă că trebuie să "rămânem în lucrurile care ne unesc" cu cei care au făcut un obicei în a "trece peste ce este scris" și care nu respectă "tăcerea" lui Dumnezeu.

Dumnezeu "nu are în vedere fața omului" (Romani 2:11) . Citim în Mat. 22:16, "Învățătorule, știm că ești adevărat, și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-Ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor." Acest text spune, literal, că Isus nu căuta la fața oamenilor cărora le vorbea. Cu alte cuvinte, nu conta cine era interlocutorul Său. Adevărul este adevăr. Eroare este eroare. Ce este corect este corect și ce este greșit este greșit. În relația cu orice persoană, chiar dacă acesta ar fi fratele nostru cel mai drag sau soră, chiar dacă ar fi o rudă, ceea ce trebuie să ne preocupe este adevărul iar persoana ar trebui să fie "fără chip". Ar trebui să ne dorim adevărul, și nimic altceva decât adevărul, pentru că numai adevărul ne va face liberi (Ioan 8:31-32).

Așa că, dacă cineva predică o eroare (orice eroare, pe orice subiect), nu trebuie să avem în

vedere "fața" lui. Noi trebuie să vorbim împotriva acelei erori. Nu trebuie să-i înălțăm pe oameni deasupra lui Hristos și a adevărului. Trebuie să vorbim împotriva oricărei expresii a necredinței, a liberalismului și a modernismului. Prea mulți astăzi accentuează ideea de părtășia, mergând până la punctul de a compromite adevărul; astfel mulți dintre ei ajungând să pună căruța înaintea cailor. Este imperios necesar ca noi să predicăm și să apărăm adevărul și să lăsăm părtășia să aibă grijă de ea însăși.

Într-o lume ideală, toate "bisericele lui Hristos" ar fi practic la fel (1 Corinteni 4:17; 7:17). Nu ar mai trebuie să le clasificăm în: "instrumentală - Non-instrumentală"; "Instituționalizată - Non-instituționalizată"; "Liberală - Conservatoare"; "Internațională - ...". Nu am mai avea nevoie să investigăm, înainte de a merge în călătorii, când am merge în vacanță, sau când am merge să ne vizităm rudele, unde am putea găsi o biserică care se regăsește în tiparul învățaturii Noului Testament. În lumea reală nu toate "bisericele lui Hristos" sunt la fel. Unele diferențe pot fi nesemnificative, diferențe procedurale, diferențe culturale, etc. Însă unele diferențe pot fi foarte importante, diferențe în structura de bază și organizatorică, diferențe în doctrina fundamentală, diferențe în activitatea congregațională și / sau închinare, etc. Bisericile lui Hristos, "liberale", "conservatoare" și "internaționale" au abordări diferite pentru aplicarea autorității biblice.

Noi nu suntem mândri de aceste diferențe, dar trebuie să le recunoaștem. Trebuie să fim atenți să nu luăm parte, în mod direct sau indirect, la practicile nebiblice ale altor grupări care se numesc "biserica lui Hristos". "... Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel; și măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam;" (Romani 9:6-7). Nu toți cei care se numesc Creștini sunt Creștini și nu tot ce se numește "biserica lui Hristos" este biserica lui Hristos!